

Çağımızda Barış ve Muhabbetin Sembolü: Bediüzzaman Said Nursi

Neden böylesine gaddar ve hilekâr bir dünya ile baş başa kaldık? Neden öğrenciler birbirini vurup öldürüyor. Neden okula giden çocuklar kayboluyor da bir daha evine dönemiyor? Neden gasp, hırsızlık ve kapkaç olayları bitmek, tükenmek bilmiyor? Neden nikâhlar dikiş tutmuyor? Neden ar ve haya duygularıyla bezenemiyoruz? Müstehcenlik, teşhircilik, çıplaklık, hayasızlık, edepsizlik başını almış gidiyor, neden? Neden anarşi ve terör can almaya, can yakmaya devam ediyor? Neden bu kaos ortamına çare bulunamıyor?

Cevap veriyorum: Dünya aklını kaybetti.

Üstad Bediüzzaman diyor ki: “Hz. Muhammed’in (s.a.v) nuru kâinatın ruhu, Kur’an da dünyanın aklıdır. Eğer Hz. Peygamberin nuru kâinattan çıksa kâinat vefat edecek, Kur’an dünyadan çıksa dünya aklını kaybedecek, akılsız kalan başını bir gezegene çarpacak, kıyameti koparacak.”¹

Bu yorum Kur’an’ın ruhuna uygun bir yorum. Peygamberimizin nuru olan Kur’an’ı Cenab-ı Hak “ruh” olarak adlandırıyor ve “Biz sana emrimizden bir ruh vahyettik”² buyuruyor. Aslında ruh vahyedilmez, ruh üflenir. “Ben Adem’e ruhumdan üfledim.”³ ayet-i celilesinde olduğu gibi. Cenab-ı Hak ruh vahyettik, dediğine göre, demek istiyor ki: Size öyle bir kitap gönderdim ki o kitap sizin ve kâinatınızın ruhudur, canıdır, sizin ve dünyanın aklıdır. Çünkü o her şeyi iyi bilen ve iyi düşünen Allah’tan gelmiştir. Kur’an’ı dinleyen ve emirlerine uyan dirilir, akıllıca iş görmüş olur. Ruh cesetten ayrılınca insan nasıl ölüyorsa, Peygamberimizin nuru olan Kur’an kâinattan çekilince kâinat vefat eder. Akıl baştan çıkınca insan nasıl deli oluyorsa; Kur’an hayatımızdan ve dünyadan çıkınca sosyal hayatımız ve dünyamız deli olur. İşte yukarıda saydığım çılgınlıklarımızın, çıldırmalarımızın sebebi bu: Ruh cesetten ayrıldı, akıl baştan gitti.

İhtilallerin, işgallerin, intiharların sebebi budur. Büyük devletlerin zalim, küçük devletlerin mazlum olmasının sebebi budur. Helal yoldan iş, aş, eş bulamamaktan kaynaklanan aldatmaların, hıyanetlerin, cinayetlerin, hırsızlık ve kapkaç olaylarının, ar ve haya duygularından, güzel ahlaktan mahrum kalışımızın sebebi budur. Müstehcenliğin, teşhirciliğin sebebi budur. Kadınların dövülmesinin, kadınlara sövülmesinin, taciz ve tecavüze uğramalarının sebebi budur. Irkçı ve bölücü akımların gemi azağa almasının, okullarda kız uğruna kavgaların ve cinayetlerin, içki ve uyuşturucu müptelâlığının sebebi budur. Aklımızı kaybettik. Aklımız Kur’an’dı, ruhumuz Hz. Muhammed’di (s.a.v). Bugün içine düştüğümüz kaosu, şehirlerimizdeki, Güneydoğu’daki anarşi ve terörün sebebi bunların yokluğudur.

Anarşi ve Terörle Mücadelede Bediüzzaman Faktörü

Yukarıda arz ettiğim olumsuzluklardan kurtulmak, anarşi ve terör zehrini etkisiz hale getirmek ve bu ateşi söndürmek için

çok yollar denendi. Ama hiç bir yol, hiç bir çare fayda etmedi. Çünkü teşhiste isabet kaydedilemediği için, tedavide de isabet kaydedilememektedir. Bediüzzaman gelinceye ve eserlerini neşredinceye kadar ülke kan kaybetmeye, ocaklar sönmeye, bağırılar yanmaya devam etti durdu. Bediüzzaman ve onun ekolü, etkili oldukları yerlerde anarşi ve terör zehirinin panzehiri oldu. Dünyamız kan kaybından öleceği bir sırada Bediüzzaman ve eserleri, taze bir kan gibi yetişti. Allah'ın lütfuyla bizi anarşi ve terörün elinden kurtardı. Çünkü Nur Risaleleri okunduğu yerde hiddet ve şiddete fırsat tanımıyor, onu okuyanlar olumlu ve güzel düşünmeden fırsat bulamıyorlar ki kötü düşüncelere, anarşi ve teröre zaman kalsın. Okuma, dinleme, düşünme, hizmet, ibadet, dua gibi meşguliyetler onların abesle iştigallerine izin vermiyor.

Bediüzzaman'ın ağızından hayatı boyunca imandan, marifetten, muhabbetten, kardeşlikten başka bir şey çıkmamıştır. Uhuvvet (kardeşlik) Risalesi'ni yazarak mümin kardeşine düşmanlık edeceğine içindeki düşmanlık duygusuna düşmanlık et, demiş; ihlas ve samimiyeti hedef göstererek İhlas Risalesi'ni yazmış; Allah senden razı olduktan sonra bütün dünya küsse kıymeti yok, Allah senden razı olmadıktan sonra bütün dünya seni alkışlasa onun da kıymeti yok, demiştir. Müsbet hareketi (olumlu, ılımlı, sabırlı ve hoşgörülü davranmayı) vazgeçilmez prensip olarak sunmuş, öğrencilerini hiddetten, şiddetten uzak tutmuştur. Acz, fakr, şefkat, tefekkür, ikna, irşat, kavli-leyyin (yumuşak söz) onun usulünün ve üslubunun esasları olmuştur.

“Kesinlikle bil ki, yaratılışın en yüksek gayesi ve en yüce neticesi Allah'a imandır. İnsanlığın en yüce mertebesi ve en büyük makamı Allah'a imanın içindeki marifetullah yani Allah'ı tanımadır. Cin ve insanların en parlak mutluluğu ve en tatlı nimeti marifetullah içindeki muhabbetullah; yani Allah'ı sevmektir.”⁴

Şimdi soruyorum:

Uhuvvetin ve muhabbetin, ihlas ve samimiyetin, olumlu ve ılımlı davranışın aşk ve şefkatin, ikna ve tefekkürün, tatlı ve yumuşak sözlülüğün hakim olduğu bir zeminde anarşi ve terör barınabilir mi? Allah'a inanan, O'nu tanıyan ve seven, O'nun rızasını kazanmayı düşünen, O'nun merhametiyle merhametlenen, O'nun aşkıyla yanan, O'nun sanat eserlerini tefekkür edip inceleyen, üstün gelmeyi despotlukta değil de iknada, tatlı ve yumuşak sözlülükte arayan insanlardan anarşist ve terörist çıkar mı?

Keşke Her Ülkede Bir Bediüzzaman Olsaydı

Keşke İslam aleminin her kentinde bir Bediüzzaman olsaydı, keşke Bediüzzaman'ı İslam aleminin her kentine, dünyanın her kıtasına taşıma kudretimiz olsaydı, keşke bütün Müslümanlar onun mücadele yöntemini tebliğ metodu haline getirebilseydi; ne “Asya münafıkları” ne de “Avrupa kâfirleri” İslam'ı ve Hz. Muhammed'i (s.a.v) terörün kaynağı gösterme imkânı bulamayacaklardı.

Bediüzzaman ve ekolü, anarşi ve terörün önünde bir seddir, bir surdur. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) bir gün Hz. Ömer (r.a) hakkında şöyle buyurdu: “Ömer İbn-i Hattab (r.a) hayatta olduğu müddetçe ümmetime fitnenin kapısı hep kapalı kalacaktır, (anarşi ve terör baş kaldıramayacaktır.) Ömer helak olunca fitneler birbirini takip edecektir.”⁵ Gerçekten öyle oldu. Bu hadisten yola çıkarak ben de aynı şeyi Üstad Bediüzzaman için söylüyorum: Said Nursi ve eserleri okunduğu ve okutulduğu müddetçe fitne, anarşi ve terör çok fazla etkili olamayacak, bu vatani ve bu milleti bölmek isteyen iç ve dıştaki anarşist ve teröristler muratlarına nail olamayacaklardır.

Bediüzzaman'a Göre Anarşi ve Terörün Sebepleri

1- İnsanların din ile bağlandıkları bağların zayıflaması ve kopması

Bediüzzaman'a göre anarşi ve terörün birinci sebebi budur: İman zayıflığı, kalplerden imanın silinmesi, insanların dinle bağlandıkları bağların kopması, Batı kaynaklı materyalizmin, sefahet ve ahlaksızlığın bir kolera gibi dünyaya yayılması ve dünyayı kasıp kavurması.

Bunun çaresi de yine ona göre ne silahlı mücadele ve zorbalık; ne de Batı'nın çürümüş kokmuş batıl formülleri. Bunun çaresi ter ü taze iman esasları ve iman esaslarının takviye edilmesidir. Bunu da kaba kuvvetle değil, ikna ve irşad yoluyla gerçekleştirme yolunu seçmiştir. Çünkü İslâmiyet'te ve Hz. Muhammed'in (s.a.v) yolunda asılan savaş değil, barıştır.⁶

Çünkü İslam, barış demektir, Allah'ın isimlerinden biri Selam'dır.7 O da saadet, selamet ve barış demektir. Cennet'in bir adı Selam'dır. Gerek Mescid-i Haram ve gerekse Mescid-i Nebevi'ye giriş kapılarından birinin adı Selam Kapısı'dır. Müslümanların birbirlerini görüp ayrıldıklarında birbirlerine yaptıkları dua selam kelimesidir. Kur'an ise "Ey inananlar toptan barışa girin."8 buyurmaktadır. İşte Bediüzzaman'ın seçtiği hizmet modelinin dayanak noktaları bunlardı.

Din duygusunun hakim olduğu çevreleri, "Din dahilde menfi olarak kullanılamaz. Bu milletin evlatlarına kılıç çekilmez."9 gibi cümleleriyle frenlerken, sekülerizmin hakim olduğu çevreleri de, "Kemalin cemali dindir.10 Hak din saadetin fihristesidir.11 Dinsiz dünyada hayır yoktur.12 Hayır ve kemal, hak ve hakikat nübüvvetin eliyle gelmiştir ve nebilerin elindedir.13 Dikkat et! Bu milletin bazılarının din ile bağlandıkları bağları kopmasın! Eğer böyle ahmakane körü körüne topuzların altında bazılarının din ile bağlandıkları bağları kopsa, o vakit o dinsizler sosyal hayatta öldürücü bir zehir gibi zarar verecekler.14 gibi cümleleriyle hem uyarıyor, hem de frenliyor. Her iki tarafı da anarşi ve terörden uzak orta bir noktada buluşturuyor.

2- İrkçılık

İrkçılık, kafatasçılık demektir. Diğer bir ifade ile "bir kavmi veya kendi soyunu daha şerefli sayarak diğer insanları hakir görmektir, bunun bir adı da menfî milliyetçilik."15 diyen ve bunun İslam'da yeri olmadığına dikkat çeken Bediüzzaman, milliyet fikrini, müsbet ve menfi diye iki kısma ayırır, müsbet milliyete sahip çıkar, herkesin menfi milliyetten uzak durmasını ister ve bunun sebebini de şöyle açıklar:

"Milliyet fikrinde (millet ve köken taraftarlığında) nefse ait bir zevk, gafletli bir lezzet, uğursuz bir kuvvet var. Onun için şu zamanda sosyal hayatla meşgul olanlara, milliyet fikrini bırakınız, denilmez. Milliyet fikri, şu asırda çok ileri gitmiş. Özellikle dessay Avrupa zalimleri, bunu İslâmlar içinde menfî bir surette uyandırıyorlar; tâ ki, parçalayıp onları yutsunlar."

Bediüzzaman'ın bu sözleriyle menfi milliyetçiliğin bölücülük olduğuna, düşmanlık duygularını körüklediğine işaret ettiğini de çok rahat görebiliyoruz.

Hucurat suresinin 13. ayetini: "Sizi taife taife, millet millet, kabile kabile yaratmışım; tâ birbirinizi tanıyasınız ve birbirinizdeki sosyal hayata ait münasebetlerinizi bilesiniz, birbirinize yardım edesiniz. Yoksa sizi kabile kabile yaptım ki; bir diğerinizi inkâr edesiniz, yabancı bakasınız, düşmanlık besleyesiniz, diye değil!"16 şeklinde meallendiren Bediüzzaman bu âyet-i kerimenin işaret ettiği "tanışma ve yardımlaşma prensibi"nin izahı için de şunları söylemiştir:

"Nasıl ki bir ordu fırkalara, fırkalar alaylara, alaylar taburlara, bölüklere, tâ takımlara kadar ayrılır. Tâ ki; her neferin çeşitli kademelerle olan ilişkileri ve görevleri tanınsın, bilinsin. tâ, o ordunun fertleri, yardımlaşma prensibi çerçevesinde, hakikî ve genel bir görevi görmüş olsun ve sosyal hayatları, düşmanın hücumundan korunsun. Yoksa bölüklerin ayrı ayrı olması; bir bölük bir bölüğe karşı rekabet etsin, bir tabur bir tabura karşı düşmanlık etsin, bir fırka bir fırkanın aksine hareket etsin değildir. Aynen öyle de İslâm toplumları büyük bir ordudur, çeşitli milletlere ayrılmışlar. Fakat Allah'ın bin bir isimleri sayısınca birlik yönleri var. Hâlıkları bir, Rezzakları bir, Peygamberleri bir, kıbleleri bir, kitapları bir, vatanları bir, bir, bir, bir.. binler kadar bir, bir...

"İşte bu kadar bir, birler; kardeşliği, sevgiyi ve birliği gerektiriyorlar. Demek kabile, taife ve milletlere ayrılma, şu âyetin ilân ettiği gibi, tanışma ve yardımlaşma içindir, biri diğerini yok sayma, biri diğerine düşmanlık besleme için değildir.!"

Onun içindir ki, hadîs-i şerifte buyurulmuş:

"İslâmiyet, cahiliye devrinin ırkçılık düşüncesini kesip atmıştır. Müslüman olduktan sonra Habeşli bir köle ile Kureyşli bir efendi arasında hiçbir fark yoktur."17 Ve Kur'an da ferman etmiş "Kâfirler kalplerine taassubu, cahiliye taassubunu, tarafgirliğini yerleştirdikleri zaman, Allah da Resulünün ve müminlerin gönüllerine huzur ve güven duygusunu verdi. Takva kelimesini onlara yoldaş etti. Zaten onlar bu söze pek layık ve ehil idiler. Allah her şeyi hakkıyla bilir."18

Dünya savaşındaki müthiş olaylar dahi, ırkçılığın insanoğluna ne kadar zararlı olduğunu gösterdi. Hem bizde hürriyetin başlangıcında ırkçılık düşüncesiyle milletler dağıldı. Pek çok cemiyet-i akvam=milletler cem'iyeti teşekkül etti. Onlardan

şimdiye kadar, ecnebilerin boğazına gidenlerin ve perişan olanların halleri, menfi milliyetin (ırkçılığın) zararını gösterdi.

Şimdi ise, en ziyade birbirine muhtaç ve birbirinden mazlum ve birbirinden fakir ve yabancı tahakkümü (istilas ve işgali) altında ezilen milletler ve İslâm toplumları içinde, milliyet fikriyle birbirine yabancı bakmak ve birbirini düşman telakki etmek, öyle bir felâkettir ki, tarif edilmez. Âdetâ bir sineğin ısırması için, müthiş yılanlara arka çevirip, sineğin ısırmasına karşı mukabele etmek gibi bir divanelikle; büyük ejderhalar hükmünde olan Avrupa'nın doymak bilmez hırslarını, pençelerini açtıkları bir zamanda, onlara ehemmiyet vermeyip belki manen onlara yardım edip, menfi unsuriyet (ırkçılık) fikriyle doğu ve güney vilayetlerindeki vatandaşlara ve dindaşlara düşmanlık besleyip onlara karşı cephe almak, çok zararlı ve tehlikelidir. Bununla beraber; o güneyliler içinde düşman yoktur ki, onlara karşı cephe alınsın. Güneyden gelen Kur'an nuru var, İslâmiyet ışığı gelmiş; o içimizde vardır ve her yerde bulunur.

İşte o dindaşlara düşmanlık; dolayısıyla İslâmiyet'e, Kur'an'a dokunur. İslâmiyet ve Kur'an'a karşı düşmanlık ise, bütün bu vatandaşların dünya ve ahiret hayatlarına bir çeşit düşmanlıktır. Tarafgirlik adına sosyal hayata hizmet edeyim diye, iki hayatın temel taşlarını harap etmek; tarafgirlik değil, ahmaklıktır.

Müsbet Milliyet

Müsbet milliyetin, sosyal hayatın ihtiyacından ileri geldiğini, yardımlaşma ve dayanışmaya sebep olduğunu, menfaatli bir kuvvet temin ettiğini, İslâm kardeşliğini destekleyecek bir vasıta olduğunu ifade eden Bediüzzaman şu tavsiyelerde bulunuyor:

“Şu müsbet milliyet düşüncesi İslâmiyet'e hizmetkâr olmalı, kal'a olmalı, zırhı olmalı, yerine geçmemeli. Çünkü İslâmiyet'in verdiği kardeşlik içinde bin kardeşlik var; beka aleminde ve berzah aleminde o uhuvvet bâki kalıyor. Onun için milli kardeşlik ne kadar da kuvvetli de olsa, onun bir perdesi hükmüne geçebilir. Yoksa onu onun yerine koymak; aynı kal'anın taşlarını, kal'anın içindeki elmas hazinesinin yerine koyup, o elmasları dışarı atmak türünden ahmakça bir cinayettir.

“Türk milleti İslâm toplumları içinde nüfusu en çok olan bir toplumdur. Bununla beraber dünyanın her tarafında olan Türkler Müslüman'dır. Diğer unsurlar gibi, Müslim-gayr-ı Müslim olarak iki kısma ayrılmamıştır. Nerede Türk varsa, Müslüman'dır. Müslümanlıktan çıkan veya Müslüman olmayan Türkler, Türklükten dahi çıkmışlardır. (Macarlar gibi) Halbuki küçük toplumlarda dahi, hem Müslim ve hem de gayr-ı Müslim var.

“Ey Türk kardeş! Bilhassa sen dikkat et! Senin milliyetin İslâmiyetle kaynaşmış. Ondandır ayrılması mümkün değil. Ayırarsan mahvolsun! Bütün senin mazideki mefahirin İslâmiyet defterine geçmiş. Bu mefahir, zemin yüzünde hiçbir kuvvetle silinmediği halde, sen şeytanların vesveseleriyle, desiseleriyle o mefahiri kalbinden silme!”

Menfi Milliyet

Menfi milliyette ve unsuriyet (ırkçılık) fikrinde aşırı gidenlere ayrıca şunları söylemiştir:

“Şu dünya yüzü, özellikle şu memleketimiz, eski zamandan beri çok göçlere ve değişikliklere sahne olmuş; İslâmî Hükümet merkezi bu vatanı kurulduktan sonra, diğer milletlerden bir çoğu pervane gibi onun içine atılıp, orayı vatan edinmişlerdir. Şu halde Levh-i Mahfuz açılrsa ancak o zaman gerçek ırklar belli olur, birbirinden ayırt edilebilir. Öyle ise, hakikî ırk düşüncesine göre hareket etmek ve tarafgirlik göstermek, manasız, hem de pek zararlıdır. Onun içindir ki ırkçı akımların reislerinden ve dine karşı alakasız birisi, mecbur olmuş, demiş “Dil, din bir ise; millet birdir.” Mâdem öyledir. Hakikî ırka değil; belki dil, din, vatan ilişkisine bakılmalıdır.”

İslâmiyet'in mukaddes milliyeti, bu vatan evlâdının sosyal hayatına kazandırdığı yüzlerce faydadan iki tanesini misal olarak açıklayacağız

Birincisi: Şu İslâm devleti yirmi-otuz milyon iken, onun, bütün Avrupa'nın büyük devletlerine karşı hayatını ve mevcudiyetini muhafaza ettiren, şu devletin ordusundaki Kur'an nurundan gelen şu fikirdir “Ben ölsem şehidim, öldürsem gaziyim.” Bu düşünce, mensuplarını tam bir şevk ve aşk ile savaşa koşturmuş, onları, gülerek ölüme

hazırlamış, daima Avrupa'yı titretmiştir. Acaba dünyada basit fikirli, saf kalbli olan neferlerin ruhunda böyle yüksek fedakârlığa sebebiyet verecek, hangi şey gösterilebilir? Hangi tarafgirlik onun yerine konulabilir, hayatını ve bütün dünyasını severek ona feda ettirebilir?

İkincisi: Avrupa'nın ejderhaları (büyük devletleri) her ne vakit şu İslâm devletine bir tokat vurmuşlarsa; üç yüz elli milyon İslâm'ı ağlatmış ve inletmişler. O sömürgeciler, onları inletmemek ve sızlatmamak için elini çekmiş, elini kaldırırken indirmiş. Şu hiçbir açıdan küçük görülemeyecek manevî ve sürekli bir kuvvet yerine hangi kuvvet konulabilir? Gösterilsin. Evet o büyük ve manevî kuvveti, menfî milliyet ile ve istiğnakârane hamiyet ile gücendirmemeli."19

3- Mürşitlerin azalması veya etkilerinin kırılması

Alimlere ve velilere bu ülkenin ihtiyacı var. Çünkü onların halkın üzerinde etkileri fazla. Onların olduğu yerde insanlar çok rahat yanlış yapamıyor. Halkın onlara olan sevgi ve saygıları kısmen de olsa suç ve günah işlemekten koruyor. Hal böyle iken ne yazık ki biz bu alim ve velilerin kadir ve kıymetini bilemedik, onları değerlendirmedik. Git gide bunlar da azaldı, sayıları tükendi. Ve biz böylece bindiğimiz dalları kesmiş olduk. Aslında onlar ihlaslarına zarar gelir düşüncesiyle kimseden hürmet beklemezler. Kimsenin hürmetine ihtiyaç duymazlar. Ama herkesin onlara hürmet ve muhabbet borçları vardır. Çünkü o Allah'tan hakkıyla korkan alimler, Hz. Peygamber'in varisleridir. Din onlarla yaşayacak, onlarla ihya olacaktır. Onlar birer kutup yıldızı gibidir. İnsanlar onlarla yolunu bulacak, şaşkınlıktan, anarşi ve terörden kurtulacaktır.

Bu söylediklerimin haklılığını ispat için Bediüzzaman Said Nursî'nin sözlerine yer veriyorum. "Yeni Said, Eski Said gibi kendine hürmet ve teveccüh kazanmak ve şan ve şeref bulmak, katiyen aleyhindedir, katiyen kabul etmez. Onun için, yirmi senedir inzivayı tercih etmiş. Eğer asayiş ve idare hesabına nüfuzunu kırmak ve umumun nazarında çürütmek için yapıyorsanız, pek büyük bir hata ediyorsunuz. İki sene üç mahkeme, yirmi senelik hayatımın yüz yirmi eserinde, yüz yirmi bin Risale-i Nur şakirtlerinden, mucib-i ihtilal ve medar-ı mesuliyet ve vatan ve millet aleyhinde hiçbir şey bulmadılar, beraatimizle beraber Risale-i Nur eczalarının bütününü iade ettiler."20

Bu sözlerin sahibi Bediüzzaman, kendisini sıkıştıranların vatan ve millet zararına, anarşilik ve dış güçler hesabına hareket ettiklerini söylemekten de geri durmamış ve şöyle demiştir: "Katiyen size beyan ediyorum ki, dinsizlik hesabına bizi ezen sizler, vatan ve millet, asayiş ve idare aleyhinde ve anarşilik lehinde ve müthiş bir ecnebi hesabına beni sıkıştırıp, bir sarsıntı çıkarıp, o cereyanın müdahalesini istiyorsunuz. Onun için, bütün ihanet ve hakaretlerinize beş para kıymet vermem; asayiş, idare lehinde sabır ve tahammüle karar verdim. Elbette dünya daimi olmadığı gibi, hadisatı da fırtınalı, daima değişir. Birkaç saat cinayetlerle, dünyevi ve uhrevi binler zakkum ve azapla karşılaşanlar var. O zaman, faydasız yüz binler teessüf diyeceksiniz. Ben, resmi makamata ve bizimle tam alakadar vazifedarlara yazdığım gibi, sizin gibi bedbahtlara dahi derim:

Biz, Risale-i Nur'la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hatta mahkemede de kısmen ispat etmişiz. Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir surette girmeye çalışan anarşiliğe karşı sed çekiyoruz.

İkincisi: Üç yüz elli milyon Müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle, bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektir."21

4- Dinsizlik akımlarına kuvvet verilmesi

Yukarıda saydığımız olumsuzluklardan, anarşi ve terörden ülkeyi kurtarmak için din ve ahlaka, din eğitim ve öğretimine çok çok kuvvet verilmesi gerekirken din ve ahlaka pranga vurulmuş, dinsizlik akımlarına kuvvet verilmiştir. Bunlar da-komünistlik, masonluk, zındıklık, dinsizlik- Said Nursî'ye göre doğrudan doğruya anarşistliği doğurmuştur. Bu dehşetli tahrip edicilere karşı ancak ve ancak Kur'ân hakikatları etrafında İslam birliği dayanabilir. Beşeri bu tehlikeden kurtarmaya vesile ancak bu birlik olabilir. Bu vatani yabancıların işgal ve istilâsından ve bu milleti anarşilikten kurtaracak yalnız odur. Ve bu hakikate binaen, Demokratlar bütün kuvvetleriyle bu hakikate istinad edip komünist ve masonluk cereyanına karşı vaziyet almaları zarurîdir.22

Hakikî bir Müslüman hiçbir zaman Yahudi ve Nasranî olamıyor. Olsa olsa dinsiz olup tam anarşist olur. İnşallah, Maarif ve Adliye Vekilleri (Millî Eğitim ve Adalet Bakanları) gibi, sair erkânlar da bu ehemmiyetli hakikati tam anlayacaklar. Sağ-sol tâbiri yerine, hak ve hakikat, Kur'ân ve iman kuvvetine dayanıp bu vatanı mutlak küfürden, inkârdan, anarşilikten, dinsizlikten ve onların dehşetli tahribatlarından kurtarmaya çalışmalarını Allah'ın rahmetinden bütün ruh u canımızla niyaz ve rica ediyoruz.”²³

Bediüzzaman anarşinin kaynağının inkârcılık ve sekülerizm; ondan kurtulmanın çaresini de iman hizmetindeki ihlasın sonucu olan asayişî korumada gördüğü için bütün ömrünü iman hizmetine ve asayişî korumaya harcadığını söylüyor ve diyor ki: “Bir câni yüzünden on mâsumu zulümden kurtarmak için rahatımı, şerefimi, haysiyetimi, hattâ lüzum olsa hayatımı feda etmekle, her bir tazyikata, mânâsız, lüzumsuz şeylere karşı sabır ve tahammül ettim. İşte, benim otuz kırk senedir bu hizmet-i imaniye için, benim hakkımda habbeyi kubbe yapıp, bir bardak suda fırtına çıkarıp beni tâciz ettikleri halde, sırf hizmet-i imaniyenin bir neticesi olan âsâyîş için sabır ve tahammül ettim... “Madem iman hizmetinde tam ihlâsla, anarşiliği durdurmakla, âsâyîşî muhafaza etmekle sabır ve tahammül gerektir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi feda ediyorum. Onları da helâl ediyorum.”²⁴

Müslüman, şimdiye kadar hakikî Yahudi ve Nasranî olmamış ve olmaz, belki dinsiz olur, bütün bütün bozulur. Öyle de, bir Müslüman bolşevik olamaz. Belki anarşist olur, daha istibdad-ı mutlakdan başka idare edilmez. Biz Nur talebeleri hem idareye, hem âsâyîşe, hem vatan ve milletin saadetine çalışıyoruz. Karşımızdaki dinsiz anarşistler, millet ve vatan düşmanlarıdır. Hükûmet için bize ilişmek değil, tam himaye ve yardım etmek elzemdir.²⁵

5- Hürmet ve merhamet gibi ahlakî esasların sarsılması

Dinin en önemli esaslarından biri hürmet, diğeri de merhamettir. Bu esasların ciddi anlamda sarsıldığını ifade eden Bediüzzaman, bazı yerlerde, biçare ihtiyarlar, peder ve valideler hakkında dehşetli boyutlara vardığını ve son derece acı neticeler verdiğini dile getiriyor ve şöyle diyor:

Cenab-ı Hakk'a şükür ki, Risale-i Nur, bu müthiş tahribata karşı girdiği yerlerde mukavemet ediyor, tamir ediyor. Zülkarneyn seddinin yıkılmasıyla Ye'cüc ve Me'cüc'lerin dünyayı fesada vermesi gibi, Muhammed (a.s.m.)'a ait olan Kur'an seddinin sarsılmasıyla Ye'cüc ve Me'cüc'den daha müthiş olarak ahlâkta ve hayatta zulmetli bir anarşistlik ve zulümlü bir dinsizlik fesada ve ifsada başlıyor.²⁶

Anarşi ve Teröre Karşı Bediüzzaman'dan Çözümler

1- Kur'an hakikatlerine sarılmak

Bediüzzaman nerede olursa olsun anarşi ve terörün sadece silah zoruyla halledilecek bir mesele olmadığını ortaya koyuyor, çözüm noktasındaki görüşlerini şu şekilde ortaya koyuyor: “Şimdi bu zamanda en büyük tehlike olan dinsizlik, anarşizm ve materyalizme karşı yalnız ve yalnız tek bir çare var. O da Kur'ân'ın hakikatlerine sarılmaktır. Yoksa koca Çin'i az bir zamanda komünistliğe çeviren beşerî musibet, siyasî, maddî kuvvetlerle susmaz. Yalnız onu susturan Kur'ân hakikatleridir.”²⁷

Bediüzzaman'a göre asır hasta, millet hasta, fert hasta. “Hasta bir asrın, hasta bir milletin, hasta bir ferdin reçetesi Kur'an'a uymaktır.”²⁸ Bunun sebeplerini de şu şekilde açıklıyor: Çünkü Kur'an:

a- Etkili ve tam bir adaleti emrediyor.

b- İnsana sarsılmaz bir dayanak noktası sağlıyor. O dayanak noktasının Allah olduğunu söylüyor.

c- İnsanı evham ve şüphelerden kurtarıyor.

ç- Geleceğimizi ve âhiretimizi garanti ediyor.

d- Umumî menfaatlar demek olan Allah'ın haklarını izinsiz kullanmaktan insanı kurtarıyor, o hakları izinli kullanır hale getiriyor.

- e- Millî hayatımızı koruyor, yabancılara karşı metanetimizi, kemalimizi ve mevcudiyetimizi gösteriyor.
- f- İnsanı dünya ve ahiret rüsvalığından kurtarıyor, dünya ve ahiret saadetine kavuşturuyor.
- g- Düşünceleri intizam altına alıyor, birleştiriyor, istikamet veriyor.
- ğ- Medeniyetin kötülüklerini ve günahlarını hürriyetimizin ve medeniyetimizin sınırlarına sokmuyor.
- h- Bizi hukukta Avrupa dilenciliğinden kurtarıyor.
- i- Hükümetin mânevi şahsiyetini Müslüman gösteriyor.
- ı- Muhammed Aleyhissalâtu Vesselâmın peygamberlerin sonuncusu ve şeriatının ebedî olduğunu tasdik ettiriyor.
- j- Medeniyeti tahrip eden ve anarşiye yol açan dinsizliğe karşı set çekiyor.
- k- Alimlerin ve vaizlerin düşüncelerini belli esaslarda birleştiriyor.
- l- Medeniyet yıkıcısı olan ahlaksızlıktan ve israflardan kurtarıyor.
- m- Ahiret düşüncesini unutturmadan dünyayı imara yönlendiriyor ve çalışmayı teşvik ediyor.
- n- Medeniyet hayatı olan güzel ahlakı ve yüksek duyguları öğretiyor.²⁹

2- Asayîşi muhafaza

Bediüzzaman her zaman asayîşi korumadan yana olmuş, talebelerine de asayîşi korumaya yardımcı olmalarını emretmiştir. Aşağıdaki satırlar bunu anlatmaktadır:

“Bir hanede veya bir gemide bir tek mâsum, on câni bulunsa, adalet-i Kur’ânîye o mâsumun hakkına zarar vermemek için, o haneyi yakmasını ve o gemiyi batırmasını men ettiği halde, dokuz mâsumu bir tek câni yüzünden mahvetmek suretinde o haneyi yakmak ve o gemiyi batırmak, en büyük bir zulüm, bir hıyanet, bir gadir olduğundan, dahilî âsâyîşi ihlâl suretinde, yüzde on cani yüzünden doksan masumu tehlike ve zararlara sokmak, İlâhi adaletle ve Kur’ânî hakikatla men edildiği için, biz bütün kuvvetimizle, o ders-i Kur’ânî itibarıyla, âsâyîşi muhafazaya kendimizi dinen mecbur biliyoruz.

Gizli düşmanlarımız, şüphe yoktur ki, onlar ya siyaseti dinsizliğe âlet etmek istiyorlar veya komünist perdesi altında bu mübarek vatanda, bilerek veya bilmeyerek anarşiliği yerleştirmek istiyorlar. Çünkü, bir Müslüman İslâmiyet dairesinden çıksa, mürted ve anarşist olur, hayat-ı içtimaiyeye zehir hükmüne geçer. Çünkü anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insaniyet seciyelerini canavar hayvanların seciyesine çevirir. Âhir zamanda gelecek Ye’cüc ve Me’cücün komitesi, anarşistler olduğuna Kur’ân işaret ediyor.”³⁰

Bediüzzaman her zaman asayîştan yana olmuş, onu ihlal edenlere karşı çıkmış, ayaklanmaları bastırılmış, milyonlarca okuyucusunu asayîşin bekçisi, vatan ve mukaddesatın muhafızı yapmıştır.³¹

3- Risale-i Nurları okumak ve okutmak

Madem bu zamanda küfr-ü mutlak Kur’ân’a karşı çıkıyor. Küfr-ü mutlakta Cehennemden ziyade dünyada da daha büyük bir Cehennem var. Çünkü, ölüm madem öldürülüyor. Her gün beşerde otuz bin cenaze ölümün devamına şehadet ediyor. Bu ölüm küfr-ü mutlakla düşenlere, yahut taraftar olanlara, hem şahsın idam-ı ebedîsi ve bütün geçmiş, gelecek akrabalarının da idam-ı ebedîsi olarak düşündüğü için, Cehennemden on defa daha fazla dehşetli Cehennem azâbı çeker. Demek o Cehennem azâbını küfr-ü mutlakla kalbinde duyuyor. Çünkü, her bir insan akrabasının saadetiyle mesut, azabıyla muazzep olduğu gibi Allah’ı inkâr edenlerin itikatlarınca bütün o saadetleri mahvoluyor, yerine azaplar geliyor. İşte bu zamanda, bu dünyada bu mânevî Cehennemi insanların kalbinden izale eden tek bir çaresi var. O da Kur’ân-ı Hakîm’dir. Ve bu zamanın fehmine göre onun bir mucize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur eczalarıdır.³²

Şefkat, vicdan, hakikat bizi siyasetten men ediyor. Çünkü tokata müstehak dinsiz münafıklar onda iki ise, onlarla müteallik yedi sekiz masum biçare, çoluk çocuk, zayıf, hasta, ihtiyarlar var. Belâ ve musibet gelse, o sekiz masumlar o belaya düşecekler. Belki o iki münafık dinsiz, daha az zarar görecektir. Onun için, siyaset yoluyla, idare ve âsâyîşi ihlâl tarzında, neticenin husulü de meşkûk olduğu halde girmek, Risale-i Nur'un mahiyetindeki şefkat, merhamet, hak, hakikat şakirtlerini men etmiş.

Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf ahirete bakar; gayesi rıza-yı İlahi ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebediden ve ebedi haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i atının biçareler kısmını dalalet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslamiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalalet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.³³

Bediüzzaman, herkesin Risale-i Nur'a olan ihtiyacını da şu şekilde dile getiriyor: "Bu vatan, bu millet ve bu vatandaki ehl-i hükümet, ne şekilde olursa olsun, Risale-i Nur'a eşedd-i ihtiyaçla muhtaçtırlar. Değil korkmak veyahut adâvet etmek, en dinsizleri de, onun dindârâne, hakperestane düsturlarına taraftar olmak gerektir. Meğer ki, bütün bütün millete, vatana, hâkimiyet-i İslamiye'ye hıyanet ola. Çünkü bu millet ve vatan, hayat-ı içtimaiyesi ve siyasiyesi anarşilikten kurtulmak ve büyük tehlikelerden halâs olmak için, beş esas lazım ve zarurîdir.

Birincisi: Merhamet.

İkincisi: Hürmet.

Üçüncüsü: Emniyet.

Dördüncüsü: Haram ve helâli bilip haramdan çekilmek.

Beşincisi: Serseriliği bırakıp itaat etmelidir.

İşte Risale-i Nur, bu beş esası temin edip, âsâyîşin temel taşını tespit ve temin eder. Risale-i Nur'a ilişenler kat'iyen bilsinler ki, onların ilişmesi, anarşilik hesabına, vatan ve millete ve asâyîşe düşmanlıktır... Divaneler de bilirler ki ona ilişmek divaneliktir.³⁴

Bediüzzaman Risale-i Nur'u iki büyük belaya karşı siper görüyor. O iki beladan birincisi olarak: "Hıristiyan dinini mağlup eden ve anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı" diyerek komünizmi gösterirken; diğerini de Avrupa'dan çıkıp hiçbir semavî dine dayanmayan, işgal ruhuyla hareket eden sömürgeci akımlar olduğuna dikkat çekiyor ve bu kuvvetlerin bu vatani da işgal edebileceğine işaret ediyor. Bunlardan kurtulmanın çaresi olarak da Risale-i Nur'u gösteriyor. Risale-i Nur'un, Zülkarneyn'in seddi gibi Kur'an'ın bir seddi olduğunu söylüyor. Bu memleketin vatanperver siyasilerini görev başına çağırıyor, Risale-i Nurları resmen bastırıp dağıtmaya davet ediyor ve şöyle diyor:

Risale-i Nur, sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'âni vazifesini görebilir ve alem-i İslam'ın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ithamlarını izale etmek için matbuat lisaniyla konuşmak lazım gelmiş diye kalbime ihtar edildi... Risale-i Nur hakikatleri bir kale olduğu gibi, alem-i İslam'ın ve Asya kıtasının hal-i hazırındaki itiraz ve ithamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mucize-i Kur'âniye'dir. Bu memleketin vatanperver siyasileri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tab ederek resmi neşretmeleri lazımdır ki, bu iki belaya karşı siper olsun.

Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf ahirete bakar; gayesi rıza-yı İlahi ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebediden ve ebedi haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i atının biçareler kısmını dalalet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslamiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalalet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.³⁵

Bediüzzaman'ın bu ifadelerinden Risale-i Nur'un önemini şöyle özetleyebiliriz:

1- Bu vatani tehdit eden maddî ve manevî tehlikelere karşı Zülkarneyn'in seddi gibi bir Kur'ân seddi vazifesi görüyor.

2- İslam aleminin, bu mübarek vatan ahalisi hakkındaki su-i zanlarını, itiraz ve ithamlarını gideriyor. Kaybolup giden kardeşlik ve sevgi duygularını geri getiriyor.

3- Allah'ın rızasını kazandırıyor.

4- Okuyanları imansızlıktan kurtarıp, onları ve vatandaşlarını ebedî idamdan ve tek başına ebedî hapisten kurtarmaya çalışıyor.

5- Bu millet ve vatani anarşi ve terör tehlikesinden ve gelecek neslin biçareler kısmını mutlak sapıklıktan kurtarıyor.

4- İslam Birliğini kurma

Bu zamanın en büyük farz vazifesinin İslam birliği olduğunu söyleyen Bediüzzaman, bu birliğin meşrebinin muhabbet, düşmanın ise, cehalet, zaruret ve nifak olduğuna dikkat çekiyor ve şöyle diyor:

"Gayr-i müslimler emin olsunlar ki bu birliğimizin sebebi bu üç sığata hücumdur. Gayr-i müslime karşı hareketimiz iknadır. Zira, onları medenî biliriz. Ve İslâmiyet'i mahub ve ulvî göstermektir. Zira, onları insafli zannediyoruz. Lâübaliler (aldırmazlar) iyi bilsinler ki, dinsizlikle kendilerini hiçbir ecnebiye sevdiremezler... İttihad-ı Muhammedî (a.s.m.) olan ittihad-ı İslâm'ın efkâr, meslek ve hakikatını, efkâr-ı umumiyyeye arz ederiz. Kimin bir itirazı varsa etsin, cevaba hazırız. Cihânın bütün arslanlarının bağlandığı bu zinciri hilekâr bir tilkinin koparmasına imkân var mıdır?"³⁶

"Büyük ama bahtsız bir kıtanın, şanlı ama talihsiz bir devletin, değerli sahipsiz bir kavmin reçetesi İslam birliğidir."³⁷ diyen Bediüzzaman, Amerika ve Avrupa'nın bu birliğe taraftar olmaları lazım geldiğini ve sebeplerini şu şekilde ortaya koyuyor: "Eskiden Hıristiyan devletleri bu ittihad-ı İslâm'a taraftar değildiler. Fakat şimdi komünistlik ve anarşistlik çıktığı için, hem Amerika, hem Avrupa devletleri Kur'ân'a ve ittihad-ı İslâma taraftar olmaya mecburdurlar."³⁸

5- Tebliğde sertlik ve kaba kuvveti değil, ikna ve irşadı esas almak

Bediüzzaman, tebliğde sertliği ve kaba kuvveti değil, ikna ve irşadı esas almıştır. Çünkü o, inanıyor ve diyordu ki "Medenîlere galebe çalmak, (üstün gelmek) ikna iledir, sözden anlamayan vahşiler gibi icbar ile değildir."³⁹ Bu sözyle Bediüzzaman, tebliğ ve cihad yolunda olanların veya fikrini ve ürününü kabul ettirmek isteyenlerin despot ve zorba tavırlardan uzak durmaları gerektiğini vurgulamıştır. İnsanlara hitap etme, bir şeyler söyleme makamında olanları da "Her sözün doğru olmalı; fakat her doğruyu söylemek, doğru değildir."⁴⁰ "Haklı her meslek sahibi, mesleğim haklı, diyebilir; ama hak yalnız benim mesleğimdir, diyemez."⁴¹ gibi sözleriyle uyarmış, barışı zedeleyecek, kavgayı körükleyecek söz ve davranışlardan uzak durmaları gerektiğini vurgulamıştır. Mürşid alimleri, "Mürşid alim, koyun gibi olmalı, kuş gibi olmamalıdır. Çünkü koyun kuzusuna süt verir, kuş yavrusuna kay⁴² verir." sözyle tarif eden Bediüzzaman, onların hazımlı, sabırlı, söylediklerini önce kendi dünyalarında yaşayan insanlar olması lazım geldiğine dikkat çekmiştir.⁴³

"Güzel gören, güzel düşünür; güzel düşünen hayatından lezzet alır." sözü, Bediüzzaman'ın hal ve dilinin karakteri olmuş, okurlarının ve müntesiplerinin vazgeçilmez prensibi haline gelmiştir. Bunun içindir ki Bediüzzaman'ın ekolü, anarşi ve terör hareketlerinin hiç birinde boy göstermemiş, bu anlamda hiç kimseye prim vermemiş, hiç kimsenin oyununa gelmemiş, her zaman asayiş ve güvenin temel taşı olmuş ender ekollerden biridir. Bediüzzaman'ı ve oluşturduğu ekolünü inceleyen, Amerikalı araştırmacı yazar Meryem Cemile Bediüzzaman'dan bahsederken "Türkiye'yi İslam'a kazandıran âlim"⁴⁴ Bunun sebebi, Risale-i Nurun ikna ve irşattaki gücü ve orijinal fikirler ihtiva etmesi olsa gerek. hükmünü vermiştir. Vatikan'da Papalık, Avrupa'da on ay içinde Müslüman olanlara; Niçin Müslüman olduklarına ilişkin bir kamuoyu araştırması yaptırdı. İslamiyet'i seçmiş 58 bin Avrupalıdan % 32'sinin Risale-i Nurları okuyarak İslamiyet'i seçtikleri gerçeği o kamu oyu araştırmasından ortaya çıktı.

6- Aleyhteki gelişmelerde bile çözümünü barışta aramak

Bediüzzaman, devrin Cumhuriyet hükümetine karşı kendisini, ayaklanmaya ve ayaklananlara yardım etmeye çağırnlara

“Türk milleti asırlardan beri İslamiyet’e hizmet etmiş ve çok veliler yetiştirmiştir. Bunların torunlarına kılıç çekilmez, siz de çekmeyiniz. Teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Millet irşat ve tenvir edilmelidir.46 diyerek kargaşadan değil, barıştan yana olduğunu göstermiştir. Tarih de onu haklı çıkarmıştır. Çünkü kaba kuvvete ve silaha baş vuranların planları akamete uğramıştır. Bediüzzaman ise kitap ve irşada yönelmekle milyonlarca insanın hidayetine ve imanının kurtuluşuna vesile olmuş, hizmeti çığ gibi büyüyerek günümüze kadar gelmiş ve her halde kıyamete kadar sürüp gidecektir.

Said Nursî, huzur ve asayişin, barış ve istikrarın devam ve bekası için siyasete yön vermiş ama cemaatin parti kurmasına, partileşmesine izin vermemiştir. Eğer cemaatin parti kurmasına izin verseydi, işte o zaman hem dini siyasete alet etmiş olurdu, hem de her partiyi ve her partide ki olumlu düşünen insanları dahi dinin aleyhine tedbirler almaya mecbur ederdi. Bu da barış ve istikrar ortamının bozulmasına sebep olurdu. Halbuki O, “Bizim vazifemiz müspet harekettir.” diyor ve herkesin bu prensibe bağlı kalmasını, emniyete destek ve kuvvet vermesini istiyordu. Bu zamanda Müslüman’ın siyasî anlayışı bu olmalıdır: Önce barış ortamını sağlamak, sonra da o barış ortamında ideal hedeflere doğru yürümek. Diğer bir ifade ile önce Hudeybiye Anlaşması, gönüllerin fethi; sonra Mekke’nin fethi.

Öz

Neden böylesine gaddar ve hilekâr bir dünya ile baş başa kaldık? Neden öğrenciler birbirini vurup öldürüyor. Neden okula giden çocuklar kayboluyor da bir daha evine dönemiyor? Neden gasp, hırsızlık ve kapkaç olayları bitmek, tükenmek bilmiyor? Neden nikâhlar dikiş tutmuyor? Neden ar ve haya duygularıyla bezenemiyoruz? Müstehcenlik, teşhircilik, çıplaklık hayasızlık, edepsizlik başını almış gidiyor, neden? Neden anarşi ve terör can almaya, can yakmaya devam ediyor? Neden bu kaos ortamına çare bulunamıyor?

Bu çalışmada, yukarıdaki sorular ışığında Bediüzzaman’a göre anarşi ve terörün sebepleri incelenmekte ve bunların çareleri gözler önüne serilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anarşi, terör, barış, muhabbet, Bediüzzaman, Risale-i Nur

Abstract

Why do we come across such a cruel and tricky world? Why do the students shout each other? Why do the students disappear and can not then return to their homes? Why do the theft, snatching not finish? Why are the weddings mostly unsuccessful? Why can we not be adorned to the feelings of shyness? Why are the nudeness, exhibitionism, obscenity, impudence and rudeness so oft and dominant? Why do anarchy and terror continue to kill and hurt people? Why can someone not find a way to this chaotic atmosphere?

This article tries to analyze the reasons of anarchy and terror on the lights of the above-mentioned questions and to indicate their means.

Key Words: Anarchy, terror, peace, affection, Bediüzzaman, Risale-i Nur

Dipnotlar

1. Bkz. Nursî, Said, Sözlere (10. Söz), s. 110.
2. Şûrâ, 42/ 52.
3. Hicr, 15/ 29; Sad, 38/ 72.
4. Bkz. Nursî, Said, Mektubat (20. Mektup), s. 211.
5. el-Hindi, Alauddin Aliyyu’l-Müttekî b. Hüsamü’d-Din, Kenzü’l- Ummal, X1, s. 584.
6. bkz. Nisa, 4/128.

7. bkz. Haşr, 59/23.
8. Bakara, 2/208.
9. Nursî, Tarihçe-i Hayat, s. 150, Envar Neş., İst. 1999.
10. Nursî, Münazarat, s. 15.
11. Nursî, Mesnevi-i Nuriye, s. 144.
12. Nursî, Hutbe-i Şamiye, s. 83.
13. Nursî, Mesnevi-i Nuriye, s. 144.
14. Orijinali için bkz. Nursî, Lem'alar, (7. Nota) s.112.
15. Yeğîn, Abdullah, Yeni Lügat, s. 744.
16. Hucurat, 49/13.
17. Buhari, Ahkâm, 4; Ebu Davud, Sünnet, 5; Tirmizî Cihad, 28; Nesaî, Beya, 26; İbn Mace, Cihad, 39.
18. Fetih, 48/26.
19. Nursî, Mektubat, s. 297-303 (26. Mektup, 3. Mebhas)
20. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 111.
21. Aynı yer.
22. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 271.
23. A.g.e, s. 301.
24. A.g.e, s. 416.
25. A.g.e, s. 358.
26. Nursî, Kastamonu Lahikası, s. 111.
27. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 297.
28. bkz. Nursi, Mektubat, (Hakikat Çekirdekleri) s. 452.
29. Nursî, Divan-ı Harb-i Örfi, s.70-72.
30. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 383.
31. Nursî, Emirdağ Lahikası, I, s. 30.
32. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 457.
33. Nursî, a.g.e, s. 20.
34. Nursî, Kastamonu Lahikası, s. 186.
35. A.g.e., s. 20.

36. Nursî, Hutbe-i Şamiye, s. 94.
37. bkz. Nursî, Mektubat, (Hakikat Çekirdekleri) s. 452.
38. Nursî, Emirdağ Lahikası, s. 297.
39. Nursî, Tarihçe-i Hayat, Sözlere Yayinevi, İst. 1991, s. 54.
40. Nursi, Mektubat, İst.1994, s. 457. Eğer insan doğru söyleyemeyecekse veya söyleyeceği doğru için yer ve zaman uygun değilse, susması konuşmasından hayırlıdır. Çünkü Allah Resulü Efendimiz "Ya hayrı söyle, ya da sus!" buyurmuşlardır. (Buhari, Edep, 31,85; Rikak, 23; Müslim, İman, 74)
41. Nursî, Lem'alar, Sözlere Yayinevi, İst. 2000, s. 155.
42. hazmedilmemiş kusmuk
43. Nursî, Mektubat, s. 443.
44. Mürsel, Safa, Millî ve Manevî Problemlerimizin Hal Çareleri, s. 9.
45. Mürsel, Safa, a.g.e. s. 9.
46. Nursî, Tarihçe-i Hayat, s. 120.

Dr.Vehbi KARAKAŞ